

ЩО ЗАГРОЖУЄ УКРАЇНІ?

(написане 30 років тому)

Однак першим «чорнобилем», організованим більшовиками на українській землі, була трагедія українського села. Розпочалася вона з приходом Радянської влади, яка «накрила» село безжалісною продрозкладкою. Вже в 1922 році в Україні, що могла прогодувати пів Європи, голодувало 25% населення. І так до запровадження НЕПу – не більшовицької, а нормальної економічної політики, внаслідок якої село ожило, і вже в 1924 році Всеукраїнська тваринницька кооперативна спілка «Добробут» експортує вершкове масло, яке успішно конкурує на світовому ринку. Ще через кілька років кооперація «Кооптах» експортує щороку більше 2000 вагонів яєць. Та «недовго музика грала» – Москва наносить по українському селу два нищівних удари.

Перший: запровадження антинародного і антигосподарського, отже і злочинного, колгоспного ладу, що вилитося в цілеспрямований процес дезорганізації та руйнування сільського господарства України. Непоправної шкоди нанесено цементуючій господарській ланці села – справжньому господарю, названому більшовиками «куркулем»: за роки колективізації знищено 200 тисяч міщаних і рентабельних аграрних господарств (ми сьогодні мріємо про 200 тисяч селянських ферм, які спокійно вирішили б багато гострих продовольчих питань!), а третину «розкуркулених» сімей успішних землеробів вислали за межі України. Всі сили кинула радянська влада на підтримку колгоспного ладу, в першу чергу репресивні органи та законодавство. Так, 7 серпня 1932 року прийнято закон «Про охорону соціалістичної власності», який передбачав найвищу міру покарання за крадіжку колгоспного майна. Лише за 5 місяців дії такого закону засуджено 54 тисячі громадян, з них понад 2 тисячі – до розстрілу.

Другий, не менш страхотливий злочин, – примусові широкомасштабні хлібозаготівлі, якими вимитали із села останню зернину, в тому числі посівний матеріал. Села, які заборгували в хлібозаготівлях, заносилися на «чорну дошку». А це означало фактичну блокаду села: від заборони виїзду за межі населеного пункту до відмови в продажі селянам солі, гасу, сірників. Посланці Москви С.Косіор і П.Постишев вирішили, що цього мало і запровадили правило, за яким стимулювали підліх людей: кожному, хто доносив на селянина, що приховав зерно, видавали 15% знайденого. Аналога у світовій практиці знайти неможливо: російські більшовики воістину пішли далі за всіх і дуже сумнівно, щоб у нелюдськості та підступності з ними хтось зрівнявся...

Ближній результат двох ударів по селу – штучний голод у 1932–1933-му роках, що забрав життя 9 мільйонів українців; а більш віддалені результати – дезорганізація та розвал сільського господарства. В загальному, колгоспний лад перетворив хлібну Україну в територію, що в ті роки потребувала продовольчої допомоги.

Якщо колективізація сільського господарства знищила світову хлібну державу Україну, то комуністична ідеологія знищувала українську духовність. Інтернаціоналізація культури за своєю суттю спрямовалася на ліквідацію національних культур... Реалізується шовіністична теза російського філософа Г.Федотова: «Ми зобов'язані не тільки утримати Україну в тілі Росії, а й умістити українську культуру в культурі російській». Отже, знищити шляхом «уміщення» або «розчинення». Іде інтенсивний процес знекровлення культури України: половина українських сіл залишаються без загальноосвітніх шкіл; якщо в цілому по радянській імперії річні культурницькі витрати на одного жителя складають близько 10 карбованців, то в Україні – менше 4; на наукові дослідження по Союзу йде 15,4 карбованця на душу населення, в Україні – лише 6,3, і в той же час в Росії – 25 карбованців у рік на одного жителя. Якщо в Союзі в цілому щороку видавалося по 9 книг на душу населення, то в Україні – в 3 рази менше, ще й до того – половина з них публікувалася російською мовою. На сьогодні в Україні 8,3 мільйона примірників республіканських видань і 14,9 мільйона – московських російськомовних. Московська преса не відчуває нестачі паперу, бо основні потужності з його виробництва знаходяться в Росії – і завдяки цьому Москва має змогу безперешкодно здійснювати інформаційну агресію проти України.

...Зради об'єктивності необхідно згадати, що в 1923–1933 роках в Україні здійснювалася політика українізації, яка полягала в дерусифікації політичного і громадського життя республіки через запровадження української мови як мови офіційної. На цій основі дещо пожвавилось життя українських літераторів, театральних діячів. Але не більше. Бо навіть така задекларована і слабосила українізація викликала лютий опір антиукраїнських сил, яких було вдосталь. Тим більше, цвіт української інтелігенції, рятуючись від більшовицького терору, змушений був емігрувати. В «керівній силі» України – КП(б) У – в 20-их роках українців було менше половини, крім цього, українці не мали переваги в номенклатурній верхівці: до смерті Й.Сталіна генсеком в українській компартії ніколи не був українець; бюрократичну верхівку промисловості України в основному складали росіяни. Не забуваймо про російське і обрусіле міщанство, які свято вірили в російське месіанство і було переконане в контрреволюційності всього українського.

Більшовицький інтелектуал А.Луначарський рішуче виступив проти українських шкіл на Кубані, де проживав до 3 мільйонів українців. Письменник М.Горький переконував, що російській літературі немає потреби перекладати на «українське нареччє». Декларована українізація не зупинила процесу русифікації України, швидше всього, стимулювала «обрусіння» населення всіх структур громадсько-політичного і культурно-освітнього життя республіки. Тож Україна продовжувала гинути в імперській лавині, яка мала два потоки: русифікацію

та збільшовичення... Однак уже в 1937 році майже всіх, хто заповзятю русифікував і збільшовичував Україну, Москва безжалісно знищила: з 11 членів Політбюро ЦК КП(б)У загинули 10, з 5 кандидатів у члени Політбюро – 4, з 9 членів Оргбюро – всі 9. Всі вони зробили свою яничарську справу і стали зайвими в імперії – така доля кожного яничара...

Чорна сторінка в історії культури України – доля українського духовенства: хто не скорився московській патріархії, сам собі виніс фізичний вирок, а хто скорився – також загинув, але духовною смертю. Російська православна церква, підім'явши під себе українську православну, в березні 1946 року «доконала» і українську греко-католицьку церкву: на Львівському соборі, що проходив за сценарієм НКВС, представників УГКЦ змусили заявити про «самоліквідацію і приєднання до РПЦ». Так було нанесено ще один підступний удар по духовній культурі України. Цього разу по церкві – могутньому фактору національної самосвідомості українців.

Одним із результатів московської колоніальної політики на території України стала масова еміграція українців за кордон. Дуже важливо для повнішої характеристики російського духовного експансіонізму показати положення емігрантів-українців у Росії та на Заході. На величезних просторах Російської Федерації мешкає 10 мільйонів українців, тобто в 3 рази більше, ніж в інших країнах світу разом узятих. Однак, в Росії українці не мають жодної національної школи, національного музею чи театру, української газети чи журналу. В цей же час у країнах Заходу, де перебуває 3 мільйони наших земляків, – все це в наявності. Зокрема, в США і Канаді для менш ніж 2 мільйонів українців діють 150 українських шкіл, 30 українських музеїв, 12 книжкових магазинів; у 12 університетах є українські кафедри; видається 300 газет українською мовою. І порівняйте: в Австралії для 35 тисяч українців відкрито 12 національних шкіл, а на Кубані для 3 мільйонів українців – жодної!

Таким чином, на всіх етапах свого існування –

князівському, імператорському, більшовицькому – російський імперіалізм суті та стратегії своєї не змінив: руйнував національну державність, виснажував національну економіку, знищував духовність кожної нації, що гнівом Божим і велінням історії підпадали під вплив Москви. Не змінив він своєї суті і на сучасному, четвертому етапі, який, без сумніву, імперські «демократи» хочуть започаткувати.

Імперська тактика

Основними тактичними прийомами, які застосовувала московська імперія у своїй політиці щодо України, були розкол і чвари, зрада і обман, як правило, із силовим підкріпленням... Один із керівників збільшовиченої України Д.Мануїльський уникнення конфліктів і протиріч вбачав у повному злитті України з Росією. Принцип до категоричності простий: щоб не мати проблем, треба перестати існувати («злитися» з протилежною стороною)! Команда В.Фокіна не може уявити існування і розвитку України без Росії, яка в цей же час проважує напруженість і стимулює промосковські сепаратистські сили на Півдні та Сході України, в Криму, Баку і Нагірній Карабах, Грузія і Прибалтика, Північний Кавказ і Придністров'я – різні регіони, інші діючі особи, а «почерк» один і той же – імперськоросійський: розколоті, пересварити, нацькувати один на одного, а тоді під загрозою застосування сили підім'яти під себе та розчавленими тримати в покорі.

Такі методи «прижилися» і в діяльності команди Б.Єльцина (і в наступних владних командах імперської Москви). Хіба не обман підписати російсько-українську угоду, в якій одним із основних принципів визнати непорушність кордонів і менше ніж через рік заявити територіальні претензії (а згодом розпочати збройний силовий переділ таких територій)? А як назвати випадки Державної Думи Російської Федерації про перегляд рішень 1954 року щодо Криму? Не інакше, як зрадою та підступністю Москви по відношенню до колишніх республік, а нині суверенних держав. Серед таких підступів – «загарбання» Росією місця в Раді Безпеки ООН, яке належало СРСР як утворенню 15 союзних республік. В міжнародній політиці Росія позрадянськи ігнорує позиції та інтереси її партнерів по СНД. А організована Москвою «круговерть» навколо відповідальності та виплати державами СНД зовнішнього боргу колишнього СРСР – класичний приклад обману на міжнародному рівні: позичала Москва, використовувала Москва, а виплачувати борги мають всі, навіть не видаючи, скільки та за що... До цього необхідно згадати угоди про взаємні поставки, які російська сторона постійно не виконує, навіть незважаючи на виконання своїх зобов'язань іншою стороною. Це – невід'ємна риса імперського мислення та імперського способу дій: ні перед ким і нічим не бути зобов'язаним, однак всі та всім зобов'язані тобі,

як імперському суб'єкту. Імперська тактика зради та обману, за яку вимагають вдячності!

Імперські аргументи

Більш як 350-річний офіційний союз Києва з Москвою обернувся для України «тотальним» Чорнобилем з усіма факторами ядерного вибуху: з ударною хвилею по господарству, що поглинула економічні та природні багатства; з радіоактивним забрудненням політичного походження, яке з часом роз'їло самостійницькі державно-політичні структури; з радіоактивним випромінюванням у формі імперської ідеології, що спотворило культурні надбання і покалічило духовність української нації. Незважаючи на очевидність сказаного, невмирущою виявилася теза про неминучість союзу України з Росією. Апологети такого союзу насамперед апелюють до історичного аргументу, суть якого примітивна, як сокира: завжди були разом, віками воедино, а тому України без тисячолітньої Росії не було і бути не може. Насамперед, наскільки вона «тисячолітня», ота імперська Росія, яка донині вважає Україну «окраїною», чимось похідним від «Росії-матушки». Назва «Україна» вперше зустрічається в літописах, датованих 1187 роком, в записках про смерть князя Володимир Глібовича: «Він чинив добрі діла, і вся Україна оплакувала його». Офіційна назва «Росія» введена Петром I вже після Полтавської битви, а «Російська імперія» – 1721 року («Малоросія», між іншим, вживається з 1796 року)... Пригадаймо: у XII столітті Київська Русь розпалася на 12 князівств, серед яких виділилося троє – Галицько-Волинське (сучасна Україна), Полоцько-Мінське (сучасна Білорусія), Ростово-Суздальське (сучасна Росія). Останнє, на відміну від перших двох, розпочало рости-розширюватися за рахунок експансії: грабувало і приєднувало сусідні території, асимілювало інші народи, втрачаючи своє первісне лице і первородний характер. Це – закон, даний Богом: чим більше загарбаєш чужого, тим більше зменшуватиметься частка твого. Історія Росії стала історією завоювань – і вже в 1463 році московський князь Іван III називає себе «господарем всієї Русі». Так розпочиналася та утверджувалася Росія, так народжувалася імперія, і було це не тисячу років тому, а, як бачимо, значно пізніше. Тоді, коли українська державність вже мала свою історію, покладену в літописи, а в Росії ще тільки кували мечі для творення власної кривавої біографії. Тож історичний аргумент союзу України з імперською Росією не витримує перевірки історією...

Другий аргумент на користь «вічного союзу» України з Росією – економічний: Україна повністю залежна і не зможе існувати без російської сировини та енергетичних ресурсів, а Росія – без українських портів і магістралей на Заході. Якщо подивитися на цей аргумент через призму економічної практики і вже відомих нам економічних показників, стане очевидним, що Україна завжди втрачала від економічного союзу з Росією – розпочинаючи з того, що податки з українського виробництва осідали у московській скарбниці; включаючи те, що структура економіки України визначалася не інтересами її народу, а російськими імперськими потребами, і закінчуючи тим, що торгово-економічні зв'язки з третіми державами здійснювалися через Москву, яка привласнювала всю валютну виручку. Так економічний аргумент поборників «вічного союзу» України з Росією не витримує перевірки економікою.

Третій аргумент – політичний: Україна і Росія приречені бути в нерозривному союзі. Бо Україна не підходить Європі через свою радянсько-соціалістичну спадковість, а Росія не підходить Азії своєю крупною масштабністю. Ім же обом загрожують: з Азії – ісламський фундаменталізм, з Європи – політико-економічна мотугність інтегрованого Заходу. Що стосується згаданої спадковості України, то це...її внутрішні болі та проблеми і екстраполювати їх на відносини з іншими державами ми вважаємо недопустимим, а віроломність, партнерська ненадійність і навіть агресивність, що притаманні російській зовнішній політиці, у нас виключаються. Наш принцип – рівноправність та взаємовигода всіх сторін міжнародного співробітництва. І саме цей принцип спрямовує нас до інтеграції з об'єднаною Європою, а не до конфронтації з нею. Тож політичний аргумент на користь «непорухлого російсько-українського союзу» зникає у світлі сучасних політичних реалій...Світова суспільно історична практика незаперечно довела: найефективнішою формою існування людського суспільства виступає не «союз націй», яким бачить себе жодна імперія, а незалежна національна держава. Практика українсько-російських відносин показала, що все, чого досяг український народ, він досяг не завдяки, а всупереч імперській політиці Москви, яка цілеспрямовано, постійно і методично грабувала і нищила все українське. То чи варто навіть задумуватися над доцільністю будь-якого союзу з Росією, якщо мати за мету національне утвердження і цивілізаційний розвиток? Такі «союзи» приводять тільки до національних трагедій. Тут доцільно згадати ще один лжеаргумент – універсальний: Україна без Росії не зможе утвердитися як держава, бо ніхто, крім Росії, її не підтримає, а самій Україні не вистачить сил стати рівноправним членом світового співтовариства. Але ХХ століття дало незаперечний контраргумент: Росія не тільки не гарант незалежності України, а перший ворог в її боротьбі за суверенну державу. Підтвердження цього: Росія завжди застосовувала надуніверсальний аргумент – збройну силу, як тільки самостійна Українська держава ставала реальністю та міцніла.

Російський імперіалізм – найсерйозніша зовнішня загроза незалежності України, підступний зашморг, назва якому – імперське ярмо. Мусимо розірвати цей зашморг, бо наші нащадки нам цього не простять. Бог та історія шанс дають... А наша історія вимагає незалежності!